

Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος

*Γιατί ΝΑΙ και
πώς στην ειρήνη*

*Στου πλανήτη το χάος,
μπες φραγμός, αγωνίσου,
της ειρήνης το κάλλος,
μην ξεχνάς, μα θυμήσου...*

ΑΡΚΑΔΙΑ 2000

Copyright: ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Αγίου Κωνσταντίνου 41, Τρίπολη 221 00, τηλ 2710 231820

Ηλεκτρονική επεξεργασία: ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΡΟΧΑΛΙΑ

Ενα πολύ μεγάλο εθνικό και παγκόσμιο πρόβλημα, που προσέλκυσε πολλών επιστημόνων το ενδιαφέρον, είναι αυτό του πολέμου.

Η παγκόσμια νόηση υπήρξε μοιρολάτρης σε τούτο εδώ το δύσκολο θέμα. Τον θεώρησε φυσικό επόμενο ή αθεράπευτη στη ρίζα ασθένεια. Ανήσυχoi και υπεύθυνοι άνδρες, με επίμονες και επίπονες προσπάθειες, ανάλωσαν μέρος της ζωής τους προσπαθώντας να συλλέξουν στοιχεία, με σκοπό να διαφωτίσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη, επάνω στο άκρως καυτό ζήτημα του πολέμου.

Ο παγκόσμιος πολιτισμός, διαμέσου των αιώνων, υπέστη αμείλικτη επίδραση αναρίθμητων πολεμικών συγκρούσεων και αλληπάλληλων δυναμικών ανακατατάξεων, που προήλθαν από τις ερίζουσες ανθρώπινες ομάδες. Καμία σχεδόν περίοδος της ιστορίας, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί όλως διόλου ειρηνική. Τα έθνη έζησαν είτε σε κατάσταση πολέμων, είτε σε συμβατική ειρήνη, πάντα υπό το φάσμα πολεμικών προπαρασκευών, ανασφάλειας και συνεχούς επαγρυπνήσεως. Ερείπια και αίμα άφησαν πίσω τους οι πολεμικές συγκρούσεις,

χιλιάδες υπήρξαν τα θύματα. Μεγάλο ποσοστό της ανθρώπινης ενέργειας έχει αναλωθεί στο πεδίο αυτής της κοινωνικής αναστάτωσης.

Πολλοί διανοούμενοι τον χαρακτηρίζουν, είτε ως κατάρα και συμφορά, είτε έργο φιλόδοξων στρατηγών, αιμοδιψών μιλιταριστών και πολεμοκαπήλων.

Κατά καιρούς, επιστήμονες επιμελήθηκαν της σπουδής του πολέμου και προσπάθησαν να τον αναλύσουν από μία ευρύτερη σκοπιά. Ο καθένας απ' αυτούς έβγαλε τα συμπεράσματά του.

Είπε ο Κλαούζεβιτς στις αρχές του περασμένου αιώνα: «Ο πόλεμος είναι πράξις βίας, σκοπούσα εις τον εξαναγκασμόν του αντιπάλου να εκτελέση την βούλησή μας». Ίδιος σχεδόν ο ορισμός του Λαγκορζέτ: «Ο πόλεμος είναι κατάσταση βιαίου αγώνος, η οποία δημιουργείται μεταξύ δύο ή περισσοτέρων ομάδων, εξ όντων του αυτού βιολογικού είδους, ως αποτέλεσμα της επιθυμίας των ή της βουλήσεώς των».

Ο Αμερικανός καθηγητής του Πανεπιστημίου του Σικάγου Κούνισι Ράιτ τόνισε: «Ο πόλεμος δύναται να θεωρηθεί ως μία ταυτόχρονος σύγκρουσις ενόπλων δυνάμεων, λαϊκών αισθημάτων, νομικών δογμάτων και εθνικών πολιτισμών». Ο ορισμός αυτός αναφέρεται σε μία ολοκληρωτική σύρραξη.

Ορισμένοι από τους ασχοληθέντες με τη θεωρία του πολέμου, υπήρξαν υμνητές του, βλέποντάς τον από τη δική τους σκοπιά, άλλοι δε αρνητές και πολέμιοί του.

Ο Γάλλος κοινωνιολόγος Γκαστόν Μπουλούθ διέκρινε δύο κατηγορίες λογίων – σχολιαστών του πολέμου, τους απολογητές και τους αρνητές. Στην πρώτη κατηγορία συγκαταλέγει τους: Καντ, Έγκελο, Φίχτε, Προυντόν, Νίτσε, Μπέρκσον κ.ά. Στην δεύτερη τους: Έρασμο, Ραβελαι, Στιούαρτ, Μίλ, Φουριέ, Βολτέρο κ.ά.

Μιά εικόνα μπορεί κάποιος να σχηματίσει, αν μελετήσει τις θέσεις όλων αυτών. Λέει ο Καντ: «Φαίνεται ότι ο πόλεμος έχει την ρίζα του εντός της ανθρώπινης φύσεως, θεωρούμενος ως πράξις ευγενείας, η οποία διέπεται από την αγάπην προς την δόξαν άνευ ουδενός κινήτρου συμφέροντος...». Η άποψη του Έγκελου είναι: «Ο πόλεμος είναι η στιγμή κατά την οποίαν το κράτος πραγματοποιεί την συνείδηση, της πλέον υψηλής αποστολής του».

Διατυπώνει ο Προυντόν: «Ο πόλεμος είναι απαραίτητος εις την εξέλιξην της ανθρωπότητας, εμφανίζει ανάγλυφον την αρετήν, εις την οποίαν επιθέτει την σφραγίδα του. Ενδυναμώνει τα έθνη, τα οποία η ειρήνη έχει αποχαυνώσει, στερεώνει το κράτος, παγιώνει τας δυναστείας, θέτει υπό δοκιμασίαν τας φυλάς, δίνει

λαμπρότητα εις τους πλέον αξίους, προσδίδει εις την κοινωνίαν κίνησην, ζωήν, σφρίγγος». Όπως αναφέρει ο Μπουλούθ, σε άλλο σημείο, ένα άλλο επιχείρημα του Προυντόν λει: «Ο φυσικός κριτής του ανδρός, είναι η γυναίκα. Η καρδιά της ανήκει εις τον στρατιωτικόν. Εις τα όμματα της γυναικός, ο πολεμιστής είναι το ιδεώδες της ανδροπρεπείας».

Απαντώ. Ο Προυντόν έζησε το 1809-1865, όπου οι γυναίκες την εποχή εκείνη πράγματι θαύμαζαν την ρώμη ενός πολεμιστή και ένας καλός πολεμιστής ήταν το είδωλό τους. Ποια σημερινή, όμως, γυναίκα θα προτιμούσε κάτι τέτοιο, αφού σήμερα ζούμε σ' έναν πολύ διαφορετικό κόσμο; Ποια γυναίκα θα ήθελε να στείλει το παιδί της σ' ένα μέτωπο, ή τον άνδρα της, για να ικανοποιήσει το γόητρό της; Καμία γυναίκα δεν θα επιθυμούσε κάτι τέτοιο. Θα προτιμούσε, όμως, κάτι άλλο. Θα ήθελε να δει το παιδί της αθλητή, ρέκορντμαν, Ολυμπιονίκη, επιστήμονα, άνθρωπο με ανεπτυγμένο το πνευματικό του επίπεδο, που το νου του θα χρησιμοποιεί για το καλό του συνόλου. Όσο για τη ρώμη του σώματος, η εποχή μας είναι η καταλληλότερη, φαντάζομαι, για κάτι τέτοιο. Γι' αυτό λοιπόν, κύριε Προυντόν, δεν με πείθεις με τα επιχειρήματά σου. Για τούτο, έχουμε ασυμβίβαστες διαφορές μεταξύ μας.

Ένας άλλος, ο Νίτσε, μέγας εξυμνητής και αυτός του πολέμου, έλεγε: «Ο πόλεμος και το θάρρος, έχουν πραγματοποιήσει περισσότερο σπουδαία πράγματα απ' ότi η αγάπη προς τον πλησίον. Ο πόλεμος είναι καλή διαδικασία, ο μόνος αμερόληπτος και αληθής συναγωνισμός, πράγματι ο μόνος τον οποίον δυνάμεθα να φαντασθώμεν». Τον ερωτώ έτσι, αφού είναι διανοούμενος της Γερμανικής σχολής του παρελθόντος αιώνας. Οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι του αιώνα μας, καλό έκαναν στην πατρίδα του και στην ανθρωπότητα γενικότερα ή κακό; Αλλά, ας αναφέρω το όνομα και τη θεωρία του πλέον λαμπρότερου εξυμνητή του πολέμου, για να δούμε ποιος από τους σημερινούς λογικούς ανθρώπους του πλανήτη μας ασπάζεται τις απόψεις του, και αμέσως περνά στο άλλο στρατόπεδο, των αρνητών. Πίστευε ο επιστήμων Μπερνάρντι: «Ο πόλεμος είναι μία βιολογική ανάγκη πρώτης σπουδαιότητας, εν ρυθμιστικό στοιχείο της ζωής της ανθρωπότητας, άνευ του οποίου αυτή δεν δύναται να υπάρξει. Και δεν είναι μόνον βιολογικός νόμος, αλλά και ηθική υποχρέωσις και ως τοιαύτη είς αναγκαίος παράγων του πολιτισμού». Και αναφέρει σε άλλο σημείο: «Το αναπόφευκτον, ο ιδεαλισμός και η ευλογία του πολέμου ως ενός αναγκαίου και διεγερτικού νόμου της εξελίξεως, πρέπει επανειλημμένως να τονίζεται».

Εδώ θα απαντήσω με τα λόγια του παραμορφωμένου Σαμιτάριου Τανιγκούτσι (επιζών από το ολοκαύτωμα του Ναγκασάκι), που είπε: «Δεν είμαι πλέον άνθρωπος, είμαι χιμπακούσα».

Βάζω αμέσως τώρα τα λόγια του Βολτέρου, για να μπορούμε να κάνουμε μία σύγκριση των δύο αντιθέτων απόψεων, χωρίς την παρεμβολή κάποιου άλλου, που θα μας αλλοιώσει κάπως το ζητούμενο. Είπε ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας: «Την ώρα, κατά την οποία σας ομιλώ, υπάρχουν εκατό χιλιάδες τρελών του ιδίου μας βιολογικού είδους, φέροντας πύλους, οι οποίοι φονεύουν εκατό χιλιάδες άλλα ζώα φέροντα σαρίκια, τούτο δε για μερικά τεμάχια γης, τόσον μεγάλα όσο το τακούνι σας... το ζητούμενο είναι να γνωρίσωμεν εάν ταύτα (τα τεμάχια γης) θα ανήκουν εις κάποιον άνθρωπον, τον οποίον ονομάζομεν, δεν γνωρίζω γιατί, Καίσαρα. Σχεδόν κανένα απ' αυτά τα ζώα δεν είδε ποτέ το ζώον δια το οποίον σφάζεται». Ο λόγιος Βολτέρος υπήρξε ο πλέον παραστατικός εχθρός του πολέμου. Ο γνωστός σε όλους μας πατέρας της ιστορίας, Ηρόδοτος, έγραψε: «Στην ειρήνη τα παιδιά θάβουν τους γονείς, ενώ στον πόλεμο οι γονείς θάβουν τα παιδιά». Ο δε Άγγλος ποιητής και μέγας φιλέλληνας, Λόρδος Βύρων, έλεγε: «Ο πόλεμος είναι συμπόσιον γυπών και απώλεια υπάρξεων».

Όλα αυτά είναι λόγια και θέσεις ανδρών επιφανών, που σημάδεψαν την παγκόσμια ιστορία. Τα συμπεράσματα, όμως, ανήκουν σε όλους εμάς και ο καθένας μας, κατά την άποψή του, βάσει της δικής του συνείδησης και κοσμοθεωρίας, θα ταχθεί με το μέρος του ενός ή του άλλου ιδεολογικού ρεύματος.

Αλλά, ας αναφερθούμε και στις καταστροφικές συνέπειες του πολέμου και αργότερα θα μιλήσουμε για την ειρήνη και για τους τρόπους που πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να τη χρησιμοποιήσουμε για την επίτευξη αυτού του υπέρτατου οράματος.

Με τα σημερινά υπερόπλα, ένας πόλεμος μπορεί να είναι η αυτοκτονία της ανθρωπότητας.

Οι φυσικές καταστροφές, τυφώνες, πλημμύρες, σεισμοί και στην μεγαλύτερη διάστασή τους, είναι λιγότερο καταστροφικές, αν τις συγκρίνουμε με τις πυρηνικές εκρήξεις.

Ο ερευνητής – επιστήμων, που, για να βοηθήσει στην εκπλήρωση εθνικών σκοπών, κατάφερε να ανακαλύψει την ατομική ενέργεια, υπήρξε ανύποπτος στο ότι η επιστημονική επινοήσή του θα είχε τόσο μεγάλες επιπτώσεις σε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, αν η επιστημονική επίτευξή του χρησιμοποιηθεί για βλαπτικούς σκοπούς.

Τα αποθέματα των πυρηνικών όπλων στις αποθήκες των πυρηνικών κρατών συνεχώς αυξάνονται.

Αυξάνονται επίσης και τα κράτη που κατέχουν πυρηνικά όπλα.

Πού, όμως, θα οδηγήσει ο δρόμος αυτός;

Ο κίνδυνος για μία σύρραξη με το σύστημα των όπλων, που σαν βάση τους είχαν την πυρίτιδα, ωχριά μπροστά στις καινούργιες μεθόδους.

Παρ' όλο που η συμβατική μέθοδος πολέμου είχε στο ενεργητικό της χιλιάδες νεκροταφεία σπαρμένα στα τέσσερα σημεία του ορίζοντος, αλλά και απέραντα ερείπια, εν τούτοις, η έκταση των καταστροφών αυτών σε σχέση με των πυρηνικών είναι ελάχιστη.

Οι δύο ατομικές βόμβες, που έπληξαν τις δύο Ιαπωνικές πόλεις, Χιροσίμα και Ναγκασάκι, αποδεικνύουν την έκταση και τη φρίκη του πυρηνικού ολέθρου.

Σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, δύο μεγάλες πόλεις ισοπεδώθηκαν και χιλιάδες κάτοικοι έχασαν τη ζωή τους ή έμειναν ανάπηροι.

Αλλά, οι βόμβες αυτές ήταν δύο νήπια μπροστά στον σημερινό γίγαντα. Τότε μιλούσαμε για χιλιότονους, μα σήμερα μιλάμε για ισχύ εκατομμυρίων τόνων.

Πύραυλοι, που φέρουν πυρηνικές κεφαλές, με το πάτημα ενός και μόνο κουμπιού, έχουν τη δύναμη να τεθούν στην τροχιά και μέσω των αιθέρων να πλήξουν στόχους, σε όποιο σημείο της γης βρίσκεται ο εχθρός.

Θέλει μεγάλη φαντασία για να καταλάβει κανείς το μέγεθος του ολέθρου. Το οξύ σφύριγμα των πυραύλων, ο τρομερός σεισμός των εκρήξεων, η νεκρική καμένη γη, η ασφυκτική και μολυσμένη ατμόσφαιρα, θα αποτελούν την φρικιαστική σκηνή της ανθρώπινης τραγωδίας.

Είπε επιστήμων με ανήσυχο νου για το μέλλον: «Εάν ολιγότερο υπεύθυνα κράτη, με ασυγκράτητα εθνικιστικά και φυλετικά κίνητρα, αποκτήσουν τεχνολογική ικανότητα μαζικής καταστροφής, τότε είναι δύσκολο να εγγυηθεί κανείς την ασφάλεια του κόσμου».

Είναι πέρα για πέρα αληθές, ότι ο πόλεμος κανένα πρόβλημα δεν είναι σε θέση να επιλύσει. Εάν, κάποτε, λύει ορισμένα, δημιουργεί ταυτόχρονα άλλα, οξύτερα. Πολλές φορές, αποδεικνύεται ασύμφορος και αφετηρία καταπτώσεως και για τον ίδιο το νικητή, από τον οποίο, αν αφαιρέσουμε το στεφάνι της νίκης και υπολογίσουμε τα κέρδη και τις ζημιές, μάλλον δεν θα τον θεωρήσουμε ωφελημένο από την πολεμική αυτή επιχείρηση.

Το ωστικό κύμα, η θερμική ακτινοβολία και η ραδιενέργεια συνθέτουν την πυρηνική τριλογία του Θανάτου. Τα δύο πρώτα ήταν γνωστά και από το προηγούμενο καθεστώς των συμβατικών όπλων, παρ' όλο που υπήρχαν σε πολύ μικρό βαθμό.

Το καινούργιο στοιχείο καταστροφής είναι η εκπέμπουσα ραδιενέργεια κατά τη στιγμή της πυρηνικής έκρηξης.

Το νέφος που δημιουργείται, αποτελείται από ραδιενεργά μόρια εδάφους, τα οποία ωθούνται από τον άνεμο και είναι δυνατόν να καλύπτουν πολύ μεγάλες περιοχές ή και τμήματα ηπείρων ακόμη και να αποτελούν πηγή μόλυνσης για την ατμόσφαιρα, για μεγάλο χρονικό διάστημα, με τραγικές συνέπειες για τον άνθρωπο και όλους τους Ζωντανούς οργανισμούς του Πλανήτη μας.

Ως εκ τούτου, σε έναν γενικό πυρηνικό πόλεμο, η ανθρωπότητα θα διέτρεχε πολύ μεγάλο κίνδυνο αφανισμού από την σε μεγάλο βαθμό μόλυνση της ατμόσφαιρας, των υδάτων, των τροφών και άλλων ειδών πρώτης ανάγκης, με άμεσες ή έμμεσες εκδηλώσεις σοβαροτάτων ασθενειών.

Γενετικές βλάβες, διανοητικές ανωμαλίες, καρκίνοι κλπ, είναι οι μικρότερες συνέπειες από την επίδραση της ραδιενέργειας.

Μπορεί ένας πόλεμος, με τα σημερινά δεδομένα, να μην είναι μεγάλης διάρκειας, μα ολίγων ημερών ή και ωρών ακόμη, αλλά τα καταστρεπτικά αποτελέσματα είναι αντιστρόφως ανάλογα αυτής της διάρκειας.

Συνοψίζοντας όλα αυτά, καταλήγουμε στο συμπέρασμα, πως για την διαιώνιση του είδους και την ομαλή λειτουργία της φύσης, που ο Μέγας Δημιουργός με περίσσια γνώση και τελειότητα έπλασε, μόνον με την απουσία τέτοιων κινδύνων μπορούμε να ελπίζουμε.

Και για να απουσιάζουν οι κίνδυνοι αυτοί, μόνον η ειρήνη μπορεί να μας εγγυηθεί γι' αυτό και για την διασφάλιση της ύπαρξης επάνω στον Πλανήτη μας.

Τελειώνοντας τα του Πολέμου, θα ήθελα να ρωτήσω όλους αυτούς, που καλλιεργούν το κλίμα του, με τους τόσους μεγάλους κινδύνους να караδοκούν, εάν τους έχει εξουσιοδοτήσει κάποιος να χειρίζονται τις τύχες των λαών βάσει των δικών τους συλλογισμών και αποφάσεων και γιατί θέλουν να καταστρέψουν τον Πλανήτη, που μέρος του, σε όλους τους φιλήσυχους ανθρώπους ανήκει. Σαν απλός κάτοικος της γης, με ανησυχίες για το μέλλον της ανθρωπότητας όμως, οφείλω να κάνω γνωστό στους χειρίζοντες τα ριζικά των ανθρώπων, αυτά που ο Μέγας Αλέξανδρος είπε το 324π.Χ. σε συμπόσιο

ενώπιον 9.000 Αξιωματούχων και Προυχόντων
κάθε φυλής, Ελλήνων, Περσών, Μήδων...

«Σας εύχομαι, τώρα που τελειώνουν οι
πόλεμοι, να ευτυχήσετε με την ειρήνη.

Όλοι οι θνητοί απ' εδώ και πέρα, να ζήσουν
σαν ένας Λαός, μονοιασμένοι, για την κοινή
προκοπή. Να θεωρείτε την Οικουμένην Πατρίδα
σας, με κοινούς Νόμους, όπου θα κυβερνούν οι
άριστοι, ανεξαρτήτως Φυλής. Δεν χωρίζω τους
ανθρώπους, όπως κάνουν οι στενόμυαλοι, σε
Έλληνες και Βαρβάρους.

Δεν μ' ενδιαφέρει η καταγωγή των πολιτών,
ούτε η ράτσα που γεννήθηκαν. Τους καταμερίζω
μ' ένα μόνον κριτήριο: Την αρετήν. Για μένα,
κάθε καλός ξένος είναι Έλληνας και κάθε κακός
Έλληνας είναι χειρότερος από Βάρβαρο.

Αν ποτέ σας παρουσιασθούν διαφορές, δεν
θα καταφύγετε στα όπλα, παρά θα τις λύσετε
ειρηνικά. Στην ανάγκη, θα σταθώ εγώ διαιτητής
σας.

Τον Θεό δεν πρέπει να τον νομίζετε ως
αυταρχικό κυβερνήτη, αλλά ως κοινό πατέρα
όλων, ώστε η διαγωγή σας να μοιάζει με την ζωή
που κάνουν τ' αδέρφια στην οικογένεια. Από
μέρους μου, θεωρώ όλους ίσους, λευκούς και
μελαπούς. Και θα ήθελα να μην είσθε μόνο
υπήκοοι της Κοινοπολιτείας μου, αλλά μέτοχοι,
όλοι συνεταίροι.

Όσο περνάει από το χέρι μου, θα προσπαθήσω να συντελεσθούν αυτά που υπόσχομαι.

Τον όρκο τούτο που δώσαμε με την σπουδήν απόψε, κρατήστε τον σαν σύμβολον Αγάπης»...

Μιλήσαμε, λοιπόν, για τον πόλεμο και τα αποτελέσματά του.

Στη συνέχεια θα πούμε για το υπέρτατο ιδανικό που μας εγγυάται τη φιλική σχέση ανάμεσα στους ανθρώπους, την απουσία εσωτερικών και εξωτερικών κινδύνων και κατ' επέκταση την διατήρηση της ζωής στον πλανήτη.

Όλοι μας γνωρίζουμε ότι: Άνθρωπος είναι αυτός που χρησιμοποιώντας τα προσωπικά του σκεπτικά και μεθόδους επιδιώκει τον πόλεμο, άνθρωπος όμως είναι κι εκείνος που μεταχειρίζεται τα δικά του προσόντα και τακτικές για την αποφυγή του. Η διαφορά είναι πως ο μεν πρώτος ενεργεί βάσει μίας Α κοσμοθεωρίας, ο δε δεύτερος μίας Β αλλιώτικης φιλοσοφικής αντίληψης.

Αυστηρά προσωπική μου άποψη εδώ είναι: Ύστερα από την κατάλληλη διαπαιδαγώγηση των δύο αυτών υπάρξεων από την προσχολική τους ηλικία και μέχρι να τελειώσουν τις σπουδές τους, ο μεν Α θα μπορούσε να ήταν ο Β, ο δε Β να κατείχε την θέση του Α.

Το ζητούμενο στην προκειμένη περίπτωση είναι ποιος θα μπορέσει να εμφυτεύσει στον κόσμο ενός μικρού παιδιού τον ζήλο και την προθυμία με την κατάλληλη σπουδή και να του διαμορφώσει την ψυχοσύνθεση που από αυτή θα πλαστεί και ο χαρακτήρας του νέου αυτού ανθρώπου.

Θα απαντήσω. Την ευθύνη εδώ την έχουν οι ίδιες οι πολιτείες που αποτελούνται από το σύνολο των θεσμών (νόμων - αρχών), είναι τα κράτη, οι κυβερνήσεις τους, είναι οι ηγέτες που κρατούν στα χέρια τους τις τύχες των ανθρώπων.

Αυτοί είναι που, αν το θελήσουν, μπορούν να παράξουν κάθε λογής χαρακτήρες ανθρώπων. Αυτοί μπορούν να δημιουργήσουν ό,τι πνευματικό προϊόν επιθυμήσουν. Όλα τα μικρά παιδιά μπορούν να γίνουν φιλειρηνιστές, φιλοπόλεμοι ή ό,τι άλλο, φτάνει να το διδαχτούν με τον πλέον κατάλληλο τρόπο στα σχολεία τους. Έχω τη γνώμη πως πολλοί από τους μεγάλους το σκέπτονται. Έχω την άποψη πως έχουν αντιληφθεί το τι μέλει γενέσθαι και ετοιμάζονται. Όμως! και αν δεν έχουν έτσι τα πράγματα και υποπίπτω σε πλάνη, αν έχω λανθασμένη κρίση και αντίληψη. Υπάρχει τρόπος αφύπνισης σε τούτο το ζωτικό, σπουδαιότατο και ιερό ζήτημα. Με τη δημιουργία μίας καινούργιας παγκόσμιας ειρηνικής κίνησης (Π.Ε.Κ.), που να αποτελείται

από ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών, από ανθρώπους ανήσυχους για το μέλλον του πλανήτη μας, από προσωπικότητες με ειρηνικά ένστικτα και ταγμένοι στον άνθρωπον τα ιδανικά, από επιστήμονες, από ανθρώπους με οντότητα ηθική και πνευματική, με κύρος και επιρροή, και από πίσω να τους ακολουθούν και να τους στηρίζουν μάζες απλών λαών, είναι εις θέση να ενεργοποιήσουν τις ναρκωμένες συνειδήσεις των ηγετών και να δείξουν το απαιτούμενο ενδιαφέρον, για τη διαμόρφωση σωστών και ακέραιων χαρακτήρων, που θα αποτελέσουν τους μελλοντικούς ιδανικούς κατοίκους του πλανήτη μας.

Οι ηγέτες μπορούν μέσα σε σαράντα - πενήντα χρόνια να κατορθώσουν το ακατόρθωτο. Έχουν την δύναμη να απαλλάξουν από τα δεινά την ανθρωπότητα. Έχουν την δυνατότητα να μετατρέψουν τη γη σε έναν ουράνιο και εξωτικό τόπο ευτυχίας. Μπορούν, αν το θελήσουν, να αφανίσουν τα άγρια, απάνθρωπα και εγκληματικά ένστικτα, που κατοικούν στις ψυχές των αιμοδιψών βαρβάρων, και να μπολιάσουν με το κεντράδι της γνώσης, τις αγνές και αθώες μικρές υπάρξεις, που θα μεγαλώσουν και θα αποτελέσουν το δάσος του γήινου, με τα εκατομμύρια αιθαλή δέντρα του, μελλοντικού παραδείσου μας.

Πιστεύω πως έχουν τη θέληση να το κάνουν. Πρέπει, όμως, και οι ίδιοι οι λαοί να βοηθήσουν. Όλοι θέλουμε την ειρήνη, όλοι μιλάμε γι' αυτή. Όλοι, όμως, πρέπει να προσφέρουμε από ένα μικρό πετράδι για το στέρεο, μεγάλο και ιερό οικοδόμημά της. Μόνον με αυτή μπορούμε να ελπίζουμε, μόνον με την ειρήνη μπορεί να διαγωνιστεί το ανθρώπινο είδος και όχι μόνον ετούτο.

Γι' αυτό, πριν είναι αργά, όλοι μαζί, ηγέτες και απλοί λαοί στην πορεία προς το ΒΕΒΑΙΟ αύριο και όχι στο αμφίβολο και σκοτεινό μέλλον της ανθρωπότητας. Όλοι μαζί για μία ειρηνική συνύπαρξη των λαών, για την διαφύλαξη και διάσωση από την καταστροφή της γης που ο υπέρτατος Δημιουργός με μοναδική γνώση και ασύλληπτη τελειότητα κατασκεύασε.

*Στων ανθρώπων το πνεύμα,
χρώμα δίνει η γνώση,
σε λευκούς και σε μαύρους,
ίδια είναι η δόση.*

*Με το πνεύμα θ' αλλάξει
και το χρώμα στο δέρμα
κι ένας μαύρος θα φτάσει
και στον άστρων το τέρμα.*

*Ο πλανήτης ετούτος
είναι όλων πατρίδα,
και οι φυλές των ανθρώπων
όλες θέλουν φροντίδα.*

*Όλοι τώρα για όλους,
σε μια γη μοιρασμένη
κι όλοι να 'χουν πατρίδα
που την έχουν χαμένη.*

*Για να πάψει ο φόβος
των λαών μεταξύ τους,
τη φιλία θα φέρνουν
όπου πάνε μαζί τους.*

*Ας τελειώσουν τα μίσση,
έχουμε άλλους καιρούς,
στη ζωή μας προέχει
των ανθρώπων ο νους.*